

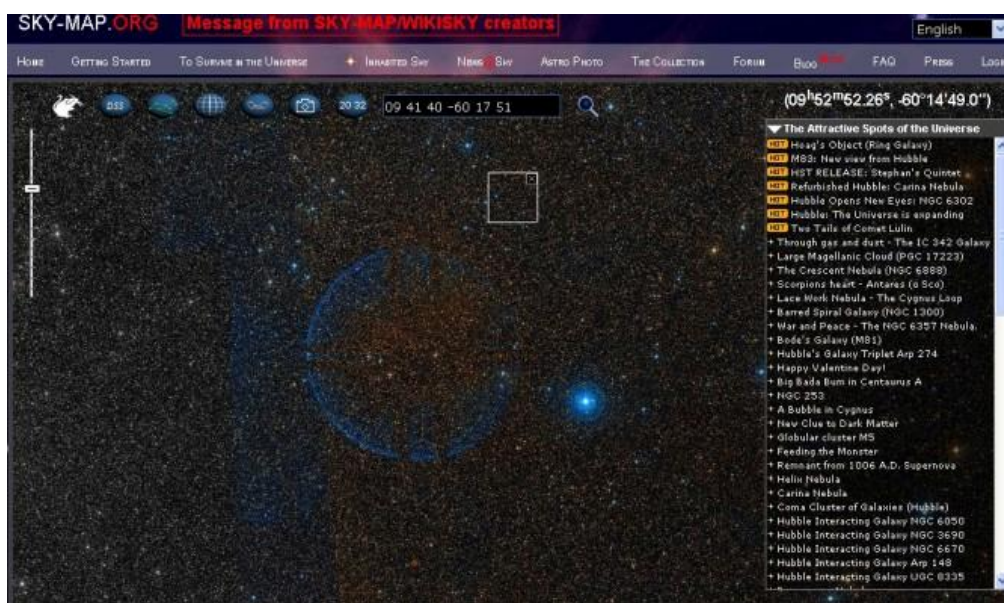
Μερικές φορές, το να παραθέτεις μία φωτογραφία ή να ζωγραφίζεις κάτι για να δώσεις στον άλλον να καταλάβει το σκεπτικό σου, έχει πολύ καλύτερα αποτελέσματα από το να γράφεις αράδες ολόκληρες. Πριν λίγες μέρες υπήρξε ένα θέμα στην συζήτηση, περί Συνείδησης και μετά ένα άλλο σχετικά με το Σύμπαν που ας το πούμε... κλωνοποιεί τον εαυτό του ή κάπως έτσι. Όλοι ψάχνουμε λίγο ή πολύ να βρούμε «τί» είμαστε, από πού ερχόμαστε και λοιπά τέτοια. Δεν έχουμε όμως όλοι τις ίδιες εμπειρίες για να κατανοήσουμε ορισμένα πράγματα, αλλά κι όσοι τις έχουν είναι τρομερά δύσκολο να δώσουν μία ακριβή απάντηση. Είναι σαν να ψάχνεις μέσα στον εαυτό σου, στα μόρια, κύτταρα, χρωματοσώματα και να πρέπει να πεις στον άλλον τί ακριβώς βλέπεις. Αυτό μάλλον ή δεν γίνεται ή δεν εξηγείται. Ίσως όμως να ζωγραφίζεται. Κατά καιρούς έχω προσπαθήσει να δώσω διάφορες περιγραφές για το πώς εγώ προσωπικά κατανοώ όλα αυτά, άλλες ήταν επιτυχείς, άλλες όχι και τόσο. Δεν σταμάτησα να ψάχνω. Κι όπως είπε κι ο Βολταίρος (αν δεν κάνω λάθος) όταν θες κάτι πάρα πολύ, ακόμη και το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να το βρεις. Στην περίπτωσή μας, μάλλον φιλοσυνωμότησε. Μία καλή φίλη από τον Βόλο είχε μπει στην σελίδα του SKYMAP και με ρώτησε κάτι για τις συντεταγμένες που βλέπετε στην φωτογραφία και το σχήμα αυτό το θαλασσί. Αριστερά επάνω υπάρχει ένας κάθετος λεπτός κέρσορας που κάνουμε Zoom in και Zoom out στο.... Σύμπαν.

Αυτή εδώ η πρώτη φωτογραφία, έχει ένα μικρό Zoom in.

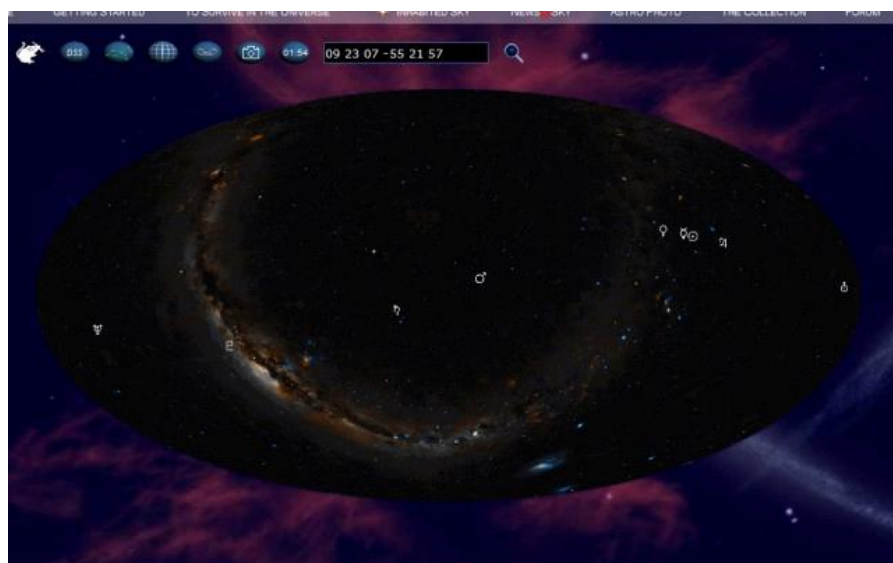
Στέκομαι λοιπόν σε κάποιο σημείο του Σύμπαντος και πάω προς το εσωτερικό του. Όλα έρχονται πιο κοντά σε μένα.

Προχωράμε στην επόμενη φωτογραφία, όπου ας πούμε αποφάσισα να πάω προς τα πίσω. Zoom out. Βλέπω το μεγάλο θαλασσί άστρο της προηγούμενης φωτογραφίας να γίνεται στα μάτια μου κικρότερο. Το βλέπετε εδώ στην μέση στα δεξιά. Θέλω όμως να δώσετε βάση και στους υπόλοιπους πλανήτες. Όσο πάω προς τα πίσω, τόσο εκείνοι μοιάζουν να συμπυκνώνονται. Κάντε την σύγκριση με την προηγούμενη.

Κι εδώ στην παρακάτω φωτογραφία, είναι τα.... Γερά νεύρα που πρέπει να έχουμε για να αποδεχτούμε κάτι τόσο εξόφθαλμο. (τουλάχιστον για μένα, είναι εξόφθαλμο)

Αποφάσισα λοιπόν να κάνω ένα ολοκληρωτικό Zoom out και να βγω «έξω» από το Σύμπαν. Και τί βλέπω; Αυτό της φωτογραφίας πιο πάνω. **Το Σύμπαν σε μία μάζα.** Όλα αυτά τα αστέρια/πλανήτες/ήλιοι σε μία μόνο μάζα. (Κάπου εκεί μέσα είστε κι εσείς και τσακώνεστε για το ποιο πολιτικό κόμμα θα σας πηδήξει. Κάπου εκεί είστε κι εσείς που εφευρέσατε τις τσέπες και το χρήμα κι όποιος δεν γεμίσει την τσέπη του με αυτό είναι καταδικασμένος να πεθάνει από πείνα. Μα πού είστε; Δεν σας βλέπω μέσα στην μικρότητά σας. Πού είστε;)

ΠΟΥ είμαι εγώ αυτή την στιγμή που βλέπω αυτή την μάζα; Φυσικά έξω από αυτήν, αλλά αν κάποιος κάνει ένα διπλό ή τριπλό Zoom out τότε θα είμαι μέσα σε αυτήν, που κι αυτή θα είναι μέσα σε άλλα μικρά (?) Σύμπαντα. Και πάει λέγοντας. Τί λοιπόν βλέπω σε αυτή την φωτογραφία που μου δείχνει την συγκεκριμένη μάζα; Ίσως βλέπω εμένα αφού είμαι μέρος αυτής. Έπρεπε να βγω έξω, να με δω και μετά νάρθω να μου πω: «Ξέρεις, με είδα». Να μου δώσω την ΕΙΔΗΣΗ ότι είμαι το ίδιο πράγμα. Πηγαίνοντας προς τα πίσω, θα μου δίνω την είδηση άπειρες φορές.

Δυστυχώς μου λείπει η τελευταία φωτογραφία που είχα τραβήξει νύχτα σε ένα οικόπεδο που υπήρχε ένα εγκαταλειμμένο σπίτι. Παντού υπήρχαν μικρά φωτάκια, ΑΚΡΙΒΩΣ σαν όλες τις παραπάνω φωτογραφίες. Θα προσπαθήσω να σας μεταφέρω το σκηνικό με μία άλλη. Αυτήν εδώ αριστερά. Λείπει μονάχα το σπίτι και το οικόπεδο, αλλά δεν πειράζει, έχουμε φαντασία και μπορούμε να το τοποθετήσουμε μόνοι μας εκεί.

Αυτά λοιπόν τα μικρά φωτάκια, ήταν/είναι πάνω σε ένα μεγάλο... φωτάκι. Στον πλανήτη μας. Άλλοι το λένε

ενέργεια, άλλοι όπως νομίζουν εκείνοι.

Ας κάνουμε όμως ένα Zoom in σε ένα από αυτά τα φωτάκια. Κατάφατσα.

Πρώτα θα πάρουμε μία σχετική φωτογραφία που ΚΑΙ σε αυτήν έχουν εμφανιστεί φωτάκια, αλλά σε μεγαλύτερο μέγεθος. Και παρ' όλο που είναι μεγάλα, δεν διακρίνονται με το ανθρώπινο μάτι. Για να δεις κάτι, πρέπει να πετύχεις την συχνότητά του. Και η νέας τεχνολογίας φωτογραφική μηχανή το πετυχαίνει.

Στην μεγάλη φωτογραφία της προηγούμενης σελίδας, πήρα ένα φωτάκι από κάπου πάνω δεξιά και το ζουμάρισα. Δείτε ότι έχει ακόμη και έκφραση. Ήταν γυρισμένο κάπως ανάποδα, πράγμα που σημαίνει ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει το πάνω-κάτω-δεξιά-αριστερά. Το έφερα σε μία δική μας κατάσταση για να μην στραβολαιμιάζουμε και να το δείτε καλύτερα.

Κι εδώ κάνω ένα μπάσιμο.

Αυτό το φωτάκι είμαι ΕΓΩ/ΕΣΥ που απομακρύνθηκα και είδα το σύμπαν σε μάζα.

Αυτό το φωτάκι είμαι ΕΓΩ/ΕΣΥ που είμαι ένα άλλο σύμπαν σε μάζα, εφόσον κάποιος άλλος απομακρύνθηκε και με είδε.

Αυτό το φωτάκι είμαι ΕΓΩ/ΕΣΥ που κουβαλάω άπειρα σύμπαντα μέσα μου, άπειρους πλανήτες και ήλιους, αρκεί να απομακρυνθώ για να μπορέσω να τα δω όλα σε ένα.

Όσο πηγαίνεις προς τα πίσω, όσο κάνεις Zoom out, άλλες τόσες φορές θα δεις το ίδιο πράγμα, το ένα μέσα στο άλλο και όλα σε ένα και προπάντων όλα στο ίδιο σχήμα και μέγεθος.

Και τέλος, μία ερώτηση:

Ποιο κάνει την καλύτερη δουλειά για την ηρεμία του εγκεφάλου;

Το Αρντάν, το Υπνοστεντόν, ή το Μάγκνουμ τριανταεφτά;

Γιάννης Φραγκούλης.

